

לעלות בחזרה?

מתכונן כאילו לואי ארמסטרונג, עטור זר הפרחים, לנוכח ההמונים שהסתערו עליו בפתח המסוט. במרכז נראית אשתו, הנחצת בין המסתערים. גם סנחס בגין רק בקושי נצל מגורל דומה.

הצילו!

בין שדרות האוהדים המחייכים בהנאה, פילסו לעצמם ארמסטרונג ואשתו זרז בקושי רב, כפי שזה מתבטא בפניהם המעוותים. אם כי באו המפנינים מרצונם מכל פינות הארץ, עשתה התקבצות זו רושם מלאכותי במקצת.

אותו לחתולים

מלך הג'אז לואי ארמסטרונג בהכנה המונית סוערת וקולנית

כמה ח"כים של חרות ללוות אורח מדרום אפריקה. בגין היה תחליף זמני טוב למרי ארמסטרונג.

עשרות החתולים הצרחניים הקיסוהו מכל עבר, שלחו אליו פיסות נייר לחתימה. כשי אולו הגיירות הגישו לו תמונות. בגין, בשקנות של לוחם בחירות, חתם לכולם: "בברכה לבבית, מנחם בגין".

הם מהכים לסצמה, אבל חתימות לוקי חים ממניו" התלונן, כשורם מבקשי החתימת מות הלך וגבר. כי קהל אוהדי ארמסטרונג היה בדיוק קהל אוהדי בגין, וספק אם לגביהם היה הבדל מי חבריכנסת ומי חצוצרן וזמר ג'אז. משהו ניסה להפנות את הסתערויות החתולים לעברו של ח"כ יעקב (ארוכה חרוך) לחרות) מרידור, שישב ב"סמוך לבגין. זה מרידור זה?" השתומם אחד החתולים. "לך תאמין שאיש כזה כתב ספר כזה עבה!"

לבסוף גילו את בגין ומרידור גם העתירי נאים. "מה אתם עושים פה?" שאל איש סוכנות עתיים. שפילס לו בקושי דרך בין קהל ההמונים. "אנחנו מייצגים את חסידי הג'אז בכנסת", הצהיר מרידור, חסר נשימה. לא עבר יותר מדי זמן, ומטוסו של סצמו נחת על מסלול שדה התעופה. אנשי מרי

עדון הג'אז של בית ציוני-אמריקה הכניו שלט גדול, שבכל פעם נפל על מישהו אחר; ותוד מורת קסנה, שהציבה את כליה על המסלול. להקת צלמים, שבקושי רואים כמוה גם במצעדי יום העצמאות, הסתערה על השוט רים, שחסמו את הדרך למסלול, ובעקבותיה התפרצו גם כמה עשרות חתולים מיוחמים. גיורא גודיק, האמרגן שהביא את ארמי סרונג, נכנס לאכסטה רק מהרגשת בואו של המטוס, ניצח על התזמורת הקטנה, גיי צעזע בעכוזו, ובידיו נתן תוך כדי כך הוראות למומו ולאנשיו להיכנס גם הם ל-אכסטה. הכל היה ספונטאני בהחלט.

הילדות צעקו: הצילו!

ברגע שהוצב כבש המעלות ליד המי טוס, כבר לא היו השוטרים המעטים מסוגלים לעצור את זרם החתולים שהתרוצץ על המסלולים. התזמורת פצחה ברינה, והי חתולים צעקו: "ברוך הבא סצמו!" באני גלית כמוכן. כמה נוסעים, שמזלם הרע הוריד אותם מהמטוס לפני סצמו, איבדו תוך דקות מספר את הכרתם. החתולים, שי היו בטוחים שהם שייכים ללהקה אליל ה-ג'אז, התנפלו עליהם, הקיפו אותם, סחבו

את התיקים מידיהם, נישקו וחיבקו אותם. "אני רוצה את ד"ר שפירא!" צעקה נוסעת אומללה, שבגדיה כמעט נקרעו מעליה. רק אז הבינו החתולים כי טעו בכתובת, עזבו אותה וחזרו למטוס.

לבסוף הופיע לואי עצמו. לבוש במעיל שחור, מתחתו ביצבצה חולצה סגולה ומי שובצת, עמך על הכבש, השמיע נהקות ואנחות, פער את פיו ושיגע לגמרי את כל החתולים שבסביבה. "הנה הוא! הנה הוא!" צעקה צעירה מורחית בגיל הטיפש-עשרה, שניסתה בכל כוחה להלהיב את עצמה. בחיי, יש לו עיניים כמו בסרטים, התפעל צעיר ממושקף.

רק הציב סצמו את רגלו על קרקע ארץ הקודש, אי אפשר היה להבדיל כבר איפה הוא מתחיל ואיפה הוא נגמר. פקעת של אנשים הסתכבה סביבו. משהו ענד לו זר פרחים בצורת פרסה. השוטרים פילסו דרך, וכמה ילדות קטנות, שנדרסו על הגדרות שנהרסו, צחחו: "הצילו!"

איך שהוא הצליחו לדחוף את סצמו ובני לחיתו אל תוך אולם מסעדת שדה התעופה. מומו ניסה כל הזמן לחבק ולנשק את סצמו, מו, למרות שלאחרון לא היה חשק לעשות דברים כאלה בפומבי דקא ברגע זה. אבל

מומו לא ויתר. שאר החתולים החרו החזיקו אחריה, לא שכחו לחייך אל מול בוקי ה מצלמות, כדי שתמונתם עם סצמו תוצח למען ההיסטוריה.

האשה היא הנפש

שמרות השוטרים האומללים, לא הצליחו בשום פנים ואופן לעצור בעד החתולים מלחזור לאולם הסגור, להסתער על סצמו. אולם מאחר שבכל זאת משלמים להם משכורת, עשו כמיטב יכולתם כדי למנוע את כניסתם של צלמי היוםנים וה-עתונות לאולם.

הדוחק הנורא, היללות, צריחות ה"הצילו!" וקריאות ההתפעלות, לא הפריעו לארמי סרונג להתישב ליד השולחן, להצית סיגריה, לשתות כוס מיץ ולהתחיל לדקלם מיד אל תוך המקרופון את כל מה שלמד לדבר. כאילו כבר ידע מראש את כל השאלות שישאלו אותו העתונאים המעטים, שהצליחו להגיע אליו, פער פיו בעל השפתים המ-שופשפות, גילה לשיץ' אדמה ושיניים לבנות. חייך לפה ולשם, פלט בששף את הנוסחה שלמד.

"מאיפה אתה בא?"
"מאיסטנבול."
"קיבלו אותך שם יפה?"
"בדיוק כמו פה."
"היית באינו ארץ ערבית?"
"הייתי בביירות."
"איך קיבלו אותך שם?"
"פוטטטי."
"איפה החתולים יותר חמים, כאן או בביירות?"
"כאן החתילים הם כמו באמריקה. חמים."
"איך כל הרעש הזה סביבך, משע אותך עוד?"
"זה החיים שלי ואני אוהב את זה, כמו שזמר אופרה אוהב את ואגנר."
"בין איזה סוגי מוסיקה ג'אז אתה מבדיל?"
"אני מבדיל רק בין מוסיקה טובה ורעה."
"מה אתה עושה בתור נוסע?"
"הנה, זאת הגברת ארמסטרונג. זאת ה-נופש שלי."
תוך כדי דיבורים, נישקו אותו החתולים ליספו אותו או רק נגעו בו. הוא לא שם לב, קורה ככה בכל מקום. הראש הקרוץ למחצה התכווץ והתמתח חליפות, והעיניים התגלגלו לכל עבר.
פתאום נזכר לואי במשהו, חשף את חולי צתו, הציא מדליון ועליו מן דוד מזהב. "את זה נתן לי חבר יהודי מקליפורניה לפני שמונה שנים. אני סוחב את זה אתי כל הזמן, לא מזיז אף פעם. זה מביא הרבה מזל."
"אחרי כל כך הרבה הצלחה, לא מתחשק לך להיות מנהיג פוליטי?"
"שפוטטר דאלאס יתעסק בפוליטיקה, אני רוצה להיות מנהיג של חתולים."
קצין המשטרה הותיק, הנריקו ולצמן, קיי כל היסטוריה כאשר היה עליו להוציא את סצמו ובני לוינתו החוצה. בריצה קלה יצאו כולם אל המכוניות, שברחו בדהרה מהחתור לימ, שניסו להסתער עליהן.
רק אשה אחת קטנה הלכה לאיבוד, נמי צאה כתצי שעה אחרי שסצמו ואנשי להי קתו כבר נסעו. הייתה זאת זמרת הלהקה, "ביג פט מאמא", כפי שמכנים אותה. שי משום מה איש לא שם אליה לב. משקלה רק 150 קילו.

ארמסטרונג צוחק בסיפוק כשהנשיקות מועברות על ידי מומו ללחי אשתו. המיקרופון משמאל הוא של אנשי קול ישראל שהנציחו כל יללה מיללות החתולה.

מומו, מלך הציא-ציא-ציא של שכונת התקווה, מנשק את ארמסטרונג, כשהוא האחרון מעוות את פניו מרוב נשיקות החתולים שהוטסו עליו. אין הוא נראה כנהנה.